

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku P. Spółki z o.o.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
z udziałem zainteresowanego J. L.
o wydanie zaświadczenia w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 marca 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 18 czerwca 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 18 czerwca 2013 r. oddalił apelację skarżącej Spółki z o.o. P. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 6 listopada 2012 r., który oddalił odwołanie skarżącej od decyzji pozwanego z 30 grudnia 2011 r., odmawiającej wydania zaświadczenia potwierdzającego, że zainteresowany J. L. w okresie wykonywania pracy na terytorium Francji podlegał polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych w okresie od 24 marca do 24 kwietnia 2011 r.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na istotne zagadnienie prawne, dotyczące „wykładni pojęcia „podleganie ustawodawstwu Państwa Członkowskiego” i wskazania przesłanek koniecznych do spełnienia tego wymogu, a w szczególności odpowiedzi na pytanie czy wymóg ten zostaje spełniony przez osobę, która pomimo przerwy w zgłoszeniu do

ubezpieczenia cały czas przebywała na terenie Polski i nie podlegała ustawodawstwu innego kraju oraz ustalenia wzajemnej relacji pojęć „podleganie ustawodawstwu” i „podlegania ubezpieczeniu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wskazana we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podstawa nie spełnia się jako przesłanka przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sformułowane kwestie nie wykraczają bowiem poza zwykłą wykładnię prawa, zwłaszcza wobec zgodnego rozstrzygnięcia już przez Sąd Najwyższy podobnych spraw, w których oddalono skargi kasacyjne skarżące (wyroki z 6 sierpnia 2013 r., II UK 116/13, LEX nr 1344467 i z 2 października 2013 r., II UK 170/13, LEX nr 1371941). W samych tylko tych powiedziano między innymi, że dla uznania, iż konkretna osoba podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego w rozumieniu art. 12 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz art. 14 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonania pierwszego z wymienionych Rozporządzeń, konieczne jest podleganie przez tę osobę ubezpieczeniu, przy czym nie chodzi tu tylko o podleganie ubezpieczeniu społecznemu na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (np. z tytułu pracy świadczonej na podstawie stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej, czy też z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej), ale również o podleganie ubezpieczeniu zdrowotnemu na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (II UK 116/13). Pobyt zainteresowanego pracownika na terenie Polski nie jest równoznaczny z podleganiem ubezpieczeniu społecznemu w ZUS czy KRUS (II UK 170/13).

Należy dodać, że nie budzi wątpliwości podobieństwo poprzedniej regulacji rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie oraz obecnie obowiązujących

rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z 29 kwietnia 2004 r. i nr 987/2009 z 16 września 2009 r. w zakresie podstawowych zasad koordynacji ubezpieczeń społecznych, czyli podlegania tylko jednemu systemowi ubezpieczenia społecznego i to w kraju, w którym praca jest wykonywana. Również co do wyjątków od tej zasady, czyli na rzecz ubezpieczenia społecznego w państwie, w którym pracodawca delegujący pracownika do pracy za granicą prowadzi normalnie swą działalność. Wyjątek ten wymaga uprzedniego podlegania ubezpieczeniu społecznemu według ustawodawstwa pierwszego państwa członkowskiego (w którym pracodawca normalnie prowadzi swoją działalność). Znacznie ma realne (faktyczne) ubezpieczenie przed delegowaniem, gdyż chodzi również o tamę dla dumpingu w zatrudnieniu wobec mniejszych kosztów pracy wynikających z ubezpieczenia społecznego w niektórych krajach. W przeciwnym razie (przy liberalnej wykładni proponowanej przez skarżącą) delegowanie pracowników do pracy w innych państwach członkowskich nie miałoby ograniczeń i wyjątek stałby się regułą, a więc przedsiębiorstwo z państwa z mniejszymi kosztami ubezpieczenia miałoby nieuzasadniony przywilej wysyłania pracowników do pracy za granicę z wyłączeniem podlegania ubezpieczeniom w kraju zatrudnienia. Tłumaczy to warunek podlegania ubezpieczeniom społecznym państwa, w którym pracodawca delegujący prowadzi swą działalność. Innymi słowy nie straciło na aktualności orzecznictwo Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości oraz Sądu Najwyższego dotyczące tych kwestii (powoływanie choćby w uzasadnieniach wyżej wskazanych wyroków Sądu Najwyższego).

Reasumując sformułowane kwestie we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie mają rangi istotnego zagadnienia prawnego, które ma na uwadze przepis art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Dotyczą tylko wykładni i stosowania prawa. Nawet wykładnia prawa jako podstawa przedsądu jest ściśle uwarunkowana poważnymi wątpliwościami w wykładni przepisów lub rozbieżnością w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Takie przesłanki nie występują. Innymi słowy zwykła wykładnia i stosowanie prawa nie stanowią podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.

